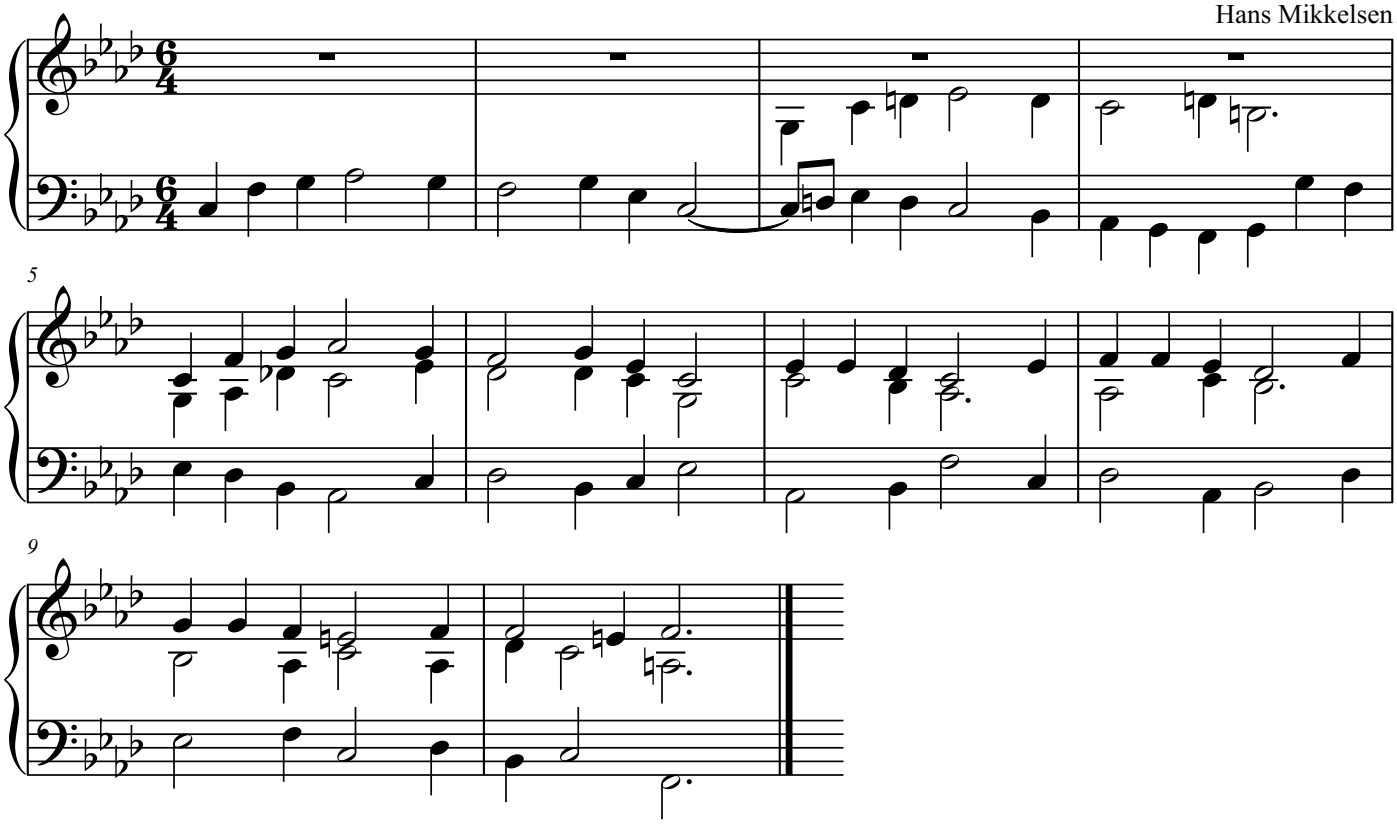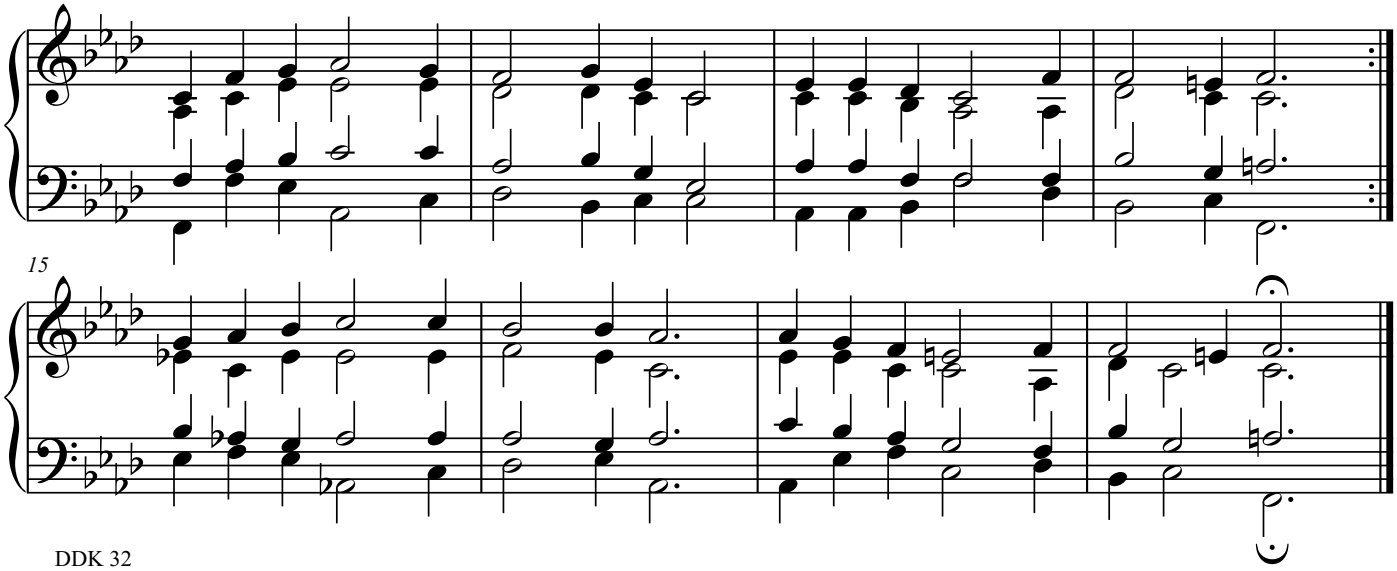
Hvo ikkun lader Herren råde DDK 225

Hans Mikkelsen

Hvo ikkun lader Herren råde

DDK 32

1. Hvo ikkun lader Herren råde
og til ham sætter al sin lid,
den frier han fra alskens våde
og redder i al nød og strid;
hvo al sin lid til Himlen slår,
hans hus på sandgrund ikke står.

2. Hvad hjælper al vor sorg og klage,
hvad hjælper os vort ak og ve!
hvad hjælper det, at alle dage
vi surt til jord og himmel se!
Vi fylder kun vor modgangs skål
med sligt unyttigt klagemål.

3. Stå, kristensjæl, kun lidet stille,
og vær fornøjet med Guds vej!
Hans visdoms råd er altid milde,
hans forsyns øje sover ej;
den gode Gud, vor skabermand,
bedst skønner, hvad os gavne kan.

4. Det er for Gud slet ingen møje,
det koster ham jo kun et ord,
den, som er fattig, at ophøje,
en rig at styrte ned til jord;
Gud er den undergernings-mand,
som rejse brat og fælde kan.

5. Med sang og bøn gå Herrens stier,
og røgt med troskab du dit kald!
Velsignelsen da på dig bier
og ny hver morgen dale skal;
hvo al sin lid til Gud har sat,
han vorder ej af ham forladt.

Sl 55,23
Georg Neumark 1641. Frederik Rostgaard 1693.
N.F.S. Grundtvig 1856.
Bearbejdet 1885.